Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 19. novembra 2025 *

„Znamka Evropske unije – Postopek za razveljavitev – Figurativna znamka Evropske unije Làv – Člen 18(1) in člen 58(1)(a) Uredbe (EU) 2017/1001 – Dokaz resne in dejanske uporabe – Presoja dokazov – Nerazumno ali pretirano dokazno breme – Načelo dobrega upravljanja – Člen 41 Listine o temeljnih pravicah“

V zadevi T-563/24,

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ s sedežem v Kütahyi (Turčija), ki jo zastopajo J. Erdozain López, J. Vicente Martínez in M. López Camba, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa D. Stoyanova-Valchanova, agentka,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO je bila

Olav GmbH s sedežem v Kölnu (Nemčija),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

ob posvetovanju v sestavi P. Škvařilová-Pelzl (poročevalka), predsednica, I. Nõmm in D. Kukovec, sodnika,

sodni tajnik: J. Čuboň, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 7. julija 2025,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razveljavitev odločbe četrtega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 22. avgusta 2024 (zadeva R 214/2024-4) (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

Dejansko stanje

2 Tožeča stranka je imetnica znamke Evropske unije št. 011224821, registrirane 7. marca 2013 na podlagi zahteve, ki jo je 28. septembra 2012 vložila družba Gürallar Yapi Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi, njena pravna predhodnica, za ta figurativni znak:

3 Proizvodi in storitve, ki so zajeti z znamko iz točke 2 zgoraj, spadajo v razrede 8, 11, 19, 21, 35, 37 in 39 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in za vsakega od teh razredov ustrezajo temu opisu:

– razred 8: „Ročno orodje in oprema (ročno upravljanje); jedilni pribor; hladno orožje; brivniki; namizni pribor iz plemenitih kovin ali prevlečen z njimi, in sicer noži, žlice in vilice; neelektrični rezalniki jajc ali sira, neelektrični rezalniki pice, neelektrični lupilniki sadja in zelenjave“;

– razred 11: „Naprave za osvetljevanje, ogrevanje, proizvodnjo pare, kuhanje, hlajenje, sušenje, prezračevanje, vodovodne in sanitarne instalacije; banje, bideji, oprema za kopalniške vodovodne napeljave, kabine za prhanje, pisoarji (sanitarna oprema), umivalniki, stranišča, prenosna stranišča; stranišča, kuhinjska korita“;

– razred 19: „Nekovinski gradbeni materiali; nekovinske toge cevi [gradbeništvo]; asfalt, smola in bitumen; prenosne nekovinske zgradbe; spomeniki, ne iz kovine; oblikovani gradbeni materiali in cestne konstrukcije iz betona, mavca, keramike, gline, peska, naravnega kamna, umetnega kamna, lesa, plastike ali sintetičnih materialov; konstrukcije, gredice, prepreke; naravni ali sintetični nekovinski površinski premazi za gradbeništvo v obliki plošč ali (termolepilnih) trakov; stekleni bloki za gradbeništvo, steklene gradbene opeke, steklene ploščice, steklene plošče, zastekljene plošče za gradbeništvo“;

– razred 21: „Priprave ter posode za gospodinjstvo ali kuhinjo; glavniki in gobe; krtače; materiali za izdelavo krtač; proizvodi za čiščenje; jeklena volna; steklo, neobdelano ali delno obdelano, razen za gradbeništvo; steklenina, porcelan in fajansa, ki jih ne obsegajo drugi razredi; posode, lonci, posode za piškote, kozarci, skodelice, pladnji, podstavki za jajca, skodelice za kavo, lončene kozice, karafe, modeli za torte, čajniki, namizna posoda (razen nožev, vilic in žlic) iz stekla in porcelana, in sicer sklede, vrčki, krožniki, solnice in poprnice, posodice za omake, vrči in vaze; kipci, kipi in umetniški predmeti iz stekla in porcelana“;

– razred 35: „Oglaševanje; poslovno upravljanje; poslovna administracija; pisarniški posli; združevanje orodja in ročnih instrumentov (ročno upravljanih), naprav za razsvetljavo, ogrevanje, proizvodnjo pare, kuhanje, hlajenje, sušenje, prezračevanje, oskrbo z vodo in sanitarnih naprav, gradbenega materiala, togih nekovinskih cevi za gradnjo, prenosnih nekovinskih konstrukcij, nekovinskih spomenikov, gospodinjskih ali kuhinjskih pripomočkov in posod, steklenih, porcelanskih in glinenih izdelkov (razen njihovega prevoza) za tretje osebe, da se strankam omogoči enostavno iskanje in nakup tega blaga; vse zgoraj navedene storitve se lahko opravljajo v maloprodajnih trgovinah, trgovinah na debelo, prek katalogov za prodajo po pošti ali z elektronskimi sredstvi, na primer prek spletnih mest ali programov za tele-nakupovanje“;

– razred 37: „Gradbeništvo; popravila; storitve v zvezi z montažo; stavbeništvo; gradbeništvo, popravilo in obnova“;

– razred 39: „Transport; pakiranje in skladiščenje blaga; potovalne storitve; storitve špedicijskih agencij v obliki organizacije izletov za turiste, storitve špedicijskih agencij za posredovanje tovora, storitve ladjarskih agencij v obliki prevoza tovornih ladij, storitve turističnih pisarn v obliki storitev turističnih agencij in turističnih vodičev, storitve rezervacij prevoza, potovanja in potovalne vozovnice, storitve organizacije potovanj“.

4 Družba Olav GmbH, druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe, je 8. decembra 2022 vložila zahtevo za razveljavitev znamke, navedene v točki 2 zgoraj, za vse proizvode in storitve, za katere je bila navedena znamka registrirana, na podlagi člena 58(1)(a) Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1), ker naj se ta znamka ne bi resno in dejansko uporabljala v neprekinjenem obdobju petih let.

5 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 28. novembra 2023 delno ugodil zahtevi in razveljavil sporno znamko za vse proizvode, navedene v točki 3 zgoraj, razen za „posode za gospodinjstvo ali kuhinjo; steklenino, ki je ne obsegajo drugi razredi; posode, lonce, posode za piškote, kozarce, skodelice, skodelice za kavo, karafe, namizno posodo (razen nožev, vilic in žlic) iz stekla, in sicer sklede, vrčke, krožnike, vrče“ iz razreda 21.

6 Družba Olav GmbH je 28. januarja 2024 pri EUIPO na podlagi členov od 66 do 71 Uredbe 2017/1001 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris v delu, v katerem sporna znamka ni bila razveljavljena za proizvode, navedene v točki 5 zgoraj.

7 Odbor za pritožbe je z izpodbijano odločbo razveljavil odločbo oddelka za izbris, pri čemer je v bistvu menil, da dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, niso dosegali zahtevanega praga dokazne vrednosti, da bi bilo mogoče dokazati obseg uporabe sporne znamke, ter da to, da tožeča stranka ni predložila dodatnih pojasnil in navzkrižne primerjave, preprečuje, da bi se navedeni dokazi lahko šteli za trdne, objektivne in zadostne.

Predlogi strank

8 Tožeča stranka Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi v delu, v katerem je bilo ugodeno zahtevi za razveljavitev za vse proizvode iz razreda 21, na katere se nanaša sporna znamka;

– EUIPO naloži plačilo stroškov;

– družbi Olav GmbH naloži plačilo stroškov.

9 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo razveljavi.

10 Tožeča stranka je na obravnavi dopolnila svoje predloge in Splošnemu sodišču podredno predlagala, naj izpodbijano odločbo spremeni.

11 Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi izjavila, da umika predlog, naj se družbi Olav GmbH naloži plačilo stroškov, ker ta ni bila stranka v postopku pred Splošnim sodiščem, kar je bilo zabeleženo v zapisniku obravnave.

Pravo

Dopustnost nekaterih predlogov

Dopustnost predloga tožeče stranke za spremembo izpodbijane odločbe

12 Tožeča stranka je na obravnavi pri Splošnem sodišču vložila dodaten predlog, s katerim je podredno predlagala spremembo izpodbijane odločbe. Tožeča stranka Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj na podlagi dokazov, predloženih v predhodnem postopku, tako kot oddelek za izbris ugotovi, da se je sporna znamka resno in dejansko uporabljala.

13 V skladu s členom 21 Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, istega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, in členom 76 Poslovnika Splošnega sodišča mora tožba vsebovati zlasti predmet spora in predloge tožeče stranke. Tožbeni predlogi morajo biti navedeni natančno in nedvoumno, sicer bi Splošno sodišče lahko odločilo *infra* ali *ultra petita* in bi lahko bile kršene pravice tožene stranke (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 21. oktobra 2015, Petco Animal Supplies Stores/UUNT – Gutiérrez Ariza (PETCO), T-664/13, EU:T:2015:791, točka 24 in navedena sodna praksa). Poleg tega novih predlogov, ki so bili prvič predstavljeni na obravnavi, ni mogoče sprejeti, ker bi bila sicer toženi stranki odvzeta možnost priprave odgovora in tako kršena pravica do obrambe (glej v tem smislu sodbi z dne 17. marca 2005, Komisija/AMI Semiconductor Belgium in drugi, C-294/02, EU:C:2005:172, točka 75, in z dne 15. septembra 2021, ADR Center/Komisija, T-364/15, neobjavljena, EU:T:2021:593, točka 65 in navedena sodna praksa).

14 Tako je mogoče upoštevati le tiste predloge, ki so bili predstavljeni v tožbi, utemeljenost tožbe pa je treba preizkusiti le glede na predloge, vsebovane v njej. S členom 84(1) Poslovnika je navajanje novih razlogov med postopkom dovoljeno, če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom. Iz sodne prakse je razvidno, da ta pogoj ureja *a fortiori* vsako spremembo predlogov in da se lahko ob neobstoju pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med pisnim postopkom, upoštevajo le predlogi v tožbi (glej v tem smislu sodbo z dne 21. oktobra 2015, PETCO, T-664/13, EU:T:2015:791, točka 25 in navedena sodna praksa).

15 V obravnavani zadevi pa predlog za spremembo izpodbijane odločbe ne temelji na nobeni novi okoliščini v smislu člena 84(1) Poslovnika, tako da tudi ob predpostavki, da je tožeča stranka na obravnavi želela prilagoditi svoje predloge, take spremembe ni mogoče dopustiti, ker ni bilo novih pravnih in dejanskih okoliščin, ki bi se razkrile med postopkom.

16 Iz tega sledi, da predlog tožeče stranke, s katerim podredno predlaga spremembo izpodbijane odločbe, ki je bil pred Splošnim sodiščem prvič predstavljen na obravnavi, ni dopusten.

Dopustnost predloga, s katerim se EUIPO pridružuje predlogom tožeče stranke

17 EUIPO se z edinim predlogom pridružuje predlogom tožeče stranke za razveljavitev izpodbijane odločbe.

18 EUIPO sicer nima aktivne legitimacije, ki se zahteva za vložitev tožbe zoper odločbo odbora za pritožbe, vendar ni zavezan, da sistematično brani vsako izpodbijano odločbo odbora za pritožbe ali obvezno predlaga zavrnitev vsake tožbe, vložene zoper tako odločbo. Nič ne nasprotuje temu, da se EUIPO pridruži predlogu tožeče stranke ali da se zadovolji s tem, da zaupa preudarnosti Splošnega sodišča, pri čemer predloži vse trditve, za katere meni, da so ustrezne za pojasnitev zadeve Splošnemu sodišču. Ne more pa predlagati razveljavitve ali spremembe odločbe odbora za pritožbe glede nečesa, kar v tožbi ni bilo navedeno, ali podati razlogov, ki v tožbi niso bili navedeni (glej sodbo z dne 25. oktobra 2005, Peek & Cloppenburg/UUNT (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, točka 22 in navedena sodna praksa).

19 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je v bistvu v okviru postopka za razveljavitev naložil tako visoko zahtevo glede kakovosti dokazov, da naj bi ta pomenila izjemno veliko in nepraktično omejitev za dokazovanje resne in dejanske uporabe sporne znamke. Poleg tega tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe z ugotovitvijo, da dokazi, ki se nanašajo na obseg uporabe navedene znamke, ne zadostujejo za to, da bi se ta uporaba štela za resno in dejansko, storil napako pri presoji.

20 EUIPO v bistvu podpira trditve tožeče stranke in odboru za pritožbe očita, da je v posebnih dejanskih okoliščinah obravnavane zadeve naložil nerazumno zahtevo glede kakovosti dokazov, tako da naj bi bilo treba izpodbijano odločbo razveljaviti.

21 Iz tega sledi, da je treba edini predlog, s katerim se EUIPO pridružuje predlogom tožeče stranke za razveljavitev, razglasiti za dopusten, ker ta predlog in trditve, navedene v njegovo utemeljitev, ne presegajo okvira predlogov in trditev tožeče stranke.

Utemeljenost

22 Tožeča stranka navaja en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 58(1) in (2) Uredbe 2017/1001. Odboru za pritožbe v bistvu očita, da je štel, da glede na šibko dokazno vrednost predloženih dokazov ni mogoče dokazati obsega uporabe sporne znamke, ter da ji je očital, da ni predložila dodatnih pojasnil in da ni opravila dovolj izpopolnjenega navzkrižnega primerjanja vseh dokazov, ki jih je predložila v podporo svojim trditvam.

23 EUIPO prav tako trdi, da je odbor za pritožbe tožeči stranki naložil nerazumno dokazno breme.

24 Vendar EUIPO zatrjuje nedopustnost dokazov in trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v točkah 41 in 42 tožbe in ki naj bi bili prvič predstavljeni pred Splošnim sodiščem.

25 V obravnavani zadevi je tožeča stranka, da bi dokazala resno in dejansko uporabo sporne znamke, predložila te dokaze:

– posnetek zaslona strani s spletnega mesta „company.lav.com.tr“ iz aprila 2023 (priloga 1);

– izbor fotografij brez datuma, ki prikazujejo embalaže proizvodov, navedenih v točki 5 zgoraj, ki so na voljo za prodajo (priloga 2);

– posnetek zaslona strani s spletnega mesta „company.lav.com.tr“ iz aprila 2023, ki napotuje na različne objave v več medijih (priloga 3);

– izbor računov, seznamov pošiljk in drugih trgovinskih dokumentov iz let od 2017 do 2022 (priloge od 4 do 9);

– dva kataloga proizvodov, ki vsebujeta element „lav“, iz let 2014 in 2023 (prilogi 10 in 11);

– izvleček iz turškega poslovnega registra z dne 10. aprila 2014 o združitvi pravne osebe tožeče stranke v tej zadevi in družbe Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi (priloga 12).

26 Tožeča stranka trdi, prvič, da sta točki 70 in 71 izpodbijane odločbe protislovno obrazloženi, ker je odbor za pritožbe na eni strani izpostavil dejavnost tožeče stranke in njene pravne predhodnice, imetnice sporne znamke, v industriji steklarstva in izvoz nekaterih zadevnih proizvodov v 140 držav, med katerimi sta Španija in Francija, ter obstoj pisarne za trženje in prodajo v Italiji, na drugi strani pa je v točki 72 iste odločbe ugotovil, da se edino jasno sklicevanje v zvezi z upoštevnim ozemljem nanaša na Turčijo. Poleg tega tožeča stranka trdi, da zadevna kataloga, kot sta predstavljena v prilogah 10 in 11, vsebujeta navedbe v španščini in francoščini, in navaja, da je izključna uporaba angleščine in turščine za kataloga utemeljena z obstojem ene same različice, namenjene mednarodni distribuciji.

27 Drugič, tožeča stranka v bistvu trdi, da so dokumenti, predloženi v prilogah od 4 do 9, sestavljeni iz več carinskih dokumentov, ki vsebujejo navedbo uporabe sporne znamke z elementom „lav“, ki se pojavlja na navedenih dokumentih, naslovljenih na družbe s sedežem v celotni Evropski uniji. Poleg tega trdi, da vsi računi vsebujejo skupen sklic na proizvode, zajete s sporno znamko, ki jih je mogoče prepoznati po enaki jezikovni strukturi, sestavljeni iz velikih črk „LV“, ki jim sledi vezaj pred navedbo specifične reference zadevnega proizvoda.

28 Tretjič, tožeča stranka navaja skupno 2919 vrstic s sklicem LV na računih v zvezi s prodajo proizvodov, ki so zajeti s sporno znamko, skozi celotno upoštevno obdobje, katerih skupni znesek znaša več kot 6,485 milijona EUR.

29 Četrtič, tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je s tem, da je v točki 76 izpodbijane odločbe ugotovil, da predloženi računi ne dokazujejo, da so bili proizvodi, domnevno označeni s sporno znamko, kadar koli ponujeni na prodajnem mestu v Uniji, še manj pa, da jih je kupil končni potrošnik, in da je bilo poleg tega težko vedeti, kdaj so se proizvodi, domnevno poslani „v Evropo“, dejansko prodajali na katerem koli maloprodajnem mestu, v bistvu storil napako pri

presoji. Poleg tega tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe s tem, da je prvič v predhodnem postopku štel, da je dolžna predložiti dokaz o prodaji zadevnih proizvodov neposredno končnim potrošnikom, napačno uporabil pravo.

30 Petič, tožeča stranka izpodbija presojo odbora za pritožbe, ki izhaja iz točk od 82 do 84 izpodbijane odločbe ter v skladu s katero so v bistvu oznake proizvodov in opisi na računu resda lahko napotovali na proizvode iz kataloga, ki se tržijo pod znamko, katere resno in dejansko uporabo je bilo treba dokazati, vendar je bil ta položaj kot tak hipotetičen in očitno ni bil enakovreden trdnemu in objektivnemu dokazu dejanske in zadostne uporabe, ki se zahteva za dokaz resne in dejanske uporabe.

31 Po mnenju tožeče stranke ji ni bilo razumno naložiti, naj dokaže povezavo med vsako od 2919 vrstic, ki so navedene na računih in v katerih so navedeni proizvodi, zajeti s sporno znamko, s sklici in fotografijami iz katalogov. Tožeča stranka poleg tega trdi, da obstajajo opisi proizvodov, ki so povezani s sklici, navedenimi na seznamih pošiljk iz prilog od 4 do 9. Takšna obveznost naj bi bila zelo obremenjujoča in nepraktična. Poleg tega tožeča stranka v bistvu trdi, da odbor za pritožbe ni imel nobenega razloga, da ne bi preveril navzkrižnega primerjanja, ki ga je opravil oddelek za izbris, niti da te ne bi opravil sam med lastno analizo.

32 Šestič, glede obsega uporabe sporne znamke tožeča stranka meni, da so dokazi, predloženi v prilogah od 4 do 9, vsebovali veliko računov, ki so sami po sebi zadostovali za dokaz velike količine prodanih proizvodov in s tem obsega uporabe navedene znamke.

33 Natančneje, tožeča stranka trdi, da skupni zneski opravljenih prodaj izhajajo iz računov, naslovljenih na prejemnike s sedežem na upoštevnem ozemlju, kar potrjujejo tudi seznami pošiljk in carinski dokumenti, predloženi v njihovo podporo. Poleg tega so se v skladu z navedbami tožeče stranke zneski, zaračunani v eurih, nanašali na proizvode z elementom „lav“.

34 EUIPO, na prvem mestu, trdi, da odbor za pritožbe v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ni storil napake pri presoji glede naslovnikov računov in da v bistvu odbor za pritožbe ni nakazal, da bi morala biti uporaba namenjena končnim potrošnikom, zato da bi se priznala kot zunanja uporaba.

35 Na drugem mestu, EUIPO v zvezi z dokaznim bremenom in dokaznim standardom navaja, da je odbor za pritožbe priznal, prvič, v točkah 35 in 36 izpodbijane odločbe, da so dokumenti iz prilog od 4 do 9 večinoma nedvoumni ter vsebujejo oznake proizvodov in sklicevanja na sporno znamko, drugič, v točkah 49 in 50 izpodbijane odločbe, da računi in trgovinski dokumenti kažejo, da je imetnica navedene znamke proizvode prodajala ali do so bili ti prodani z njenim soglasjem različnim subjektom v več državah članicah Unije, tako da so dokazi zadostno izkazovali ozemeljski obseg zatrjevane uporabe, tretjič, v točki 53 izpodbijane odločbe, da se je sporna znamka pojavljala v navedbi proizvoda na računih in trgovinskih dokumentih, v katalogih in na posnetkih zaslona strani spletnega mesta tožeče stranke ter da je bila uporaba te znamke za dejanske ali potencialne stranke proizvodov javna, zunanja in očitna, in četrtič, v točki 64 izpodbijane odločbe, da sta predložena kataloga prikazovala uporabo sporne znamke za različne proizvode, ki jih ta označuje.

36 Na tretjem mestu, EUIPO je ugotovil, da je odbor za pritožbe, nasprotno, v točkah 83, 84 in 87 izpodbijane odločbe ugotovil, da tožeča stranka ni dokazala obsega uporabe sporne znamke, ker ni predložila pojasnil ali dokazov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti jasno povezavo med točno določenimi proizvodi, navedenimi na različnih računih, in preostalo dokumentacijo,

vključno z različnimi oznakami proizvodov. Poleg tega EUIPO opaža, da je odbor za pritožbe ocenil, da bi lahko z navzkrižnim primerjanjem računi pridobili zahtevano dokazno vrednost, ki je v pripombah tožeče stranke ni bilo, in da je oddelek za izbris odločil zgolj na podlagi verjetnosti ali domnev.

37 Glede tega EUIPO, enako kot tožeča stranka v okviru tožbe, trdi, da je Splošno sodišče že potrdilo, da skrbna primerjava oznak proizvodov na reprodukcijah proizvodov na fotografijah in v katalogih na eni strani ter na računih na drugi strani ne pomeni zgolj ocene verjetnosti ali preproste domneve, ampak vključuje razumski in logičen proces v okviru presoje resne in dejanske uporabe (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 2024, W. B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BF BELFE), T-54/23, neobjavljena, EU:T:2024:481, točki 60 in 61). Poleg tega EUIPO opaža, da je odbor za pritožbe v točkah 79, 80, 82 in 83 izpodbijane odločbe priznal delo oddelka za izbris in potrdil opise proizvodov iz dokumentov, ki vsebujejo sklice na sporno znamko. Navedeni sklici naj bi vsebovali tudi kratek opis proizvodov, na podlagi katerega naj bi bilo mogoče na računih opredeliti sedem primerov oznak proizvodov, ki jih je mogoče povezati s katalogoma v skladu s pojasnili, ki jih je tožeča stranka predložila pred oddelkom za izbris in odborom za pritožbe. Tožeča stranka naj bi namreč v pripombah v zvezi z dokazom o uporabi z dne 14. aprila 2023 in v pripombah v odgovor na pritožbo z dne 22. maja 2024 pojasnila, da je sklicne številke na straneh od 122 do 127 kataloga, predloženega v prilogi 10, mogoče navzkrižno primerjati z računi. Predložila naj bi tudi seznam proizvodov, na katere se nanašajo sklici in ki so prikazani na slikah.

38 V teh okoliščinah EUIPO, na četrtem mestu, meni, da tožeča stranka ni imela nobenega razloga za predložitev dodatnih pojasnil za povezavo vsakega od izdelkov, navedenih na računih, s katalogoma proizvodov, tako da naj bi odbor za pritožbe v posebnih okoliščinah te zadeve naložil nerazumno dokazno breme v smislu Uredbe 2017/1001 in točke 31 sodbe z dne 19. oktobra 2022, Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Wisniewski (Prikaz motiva šahovnice II) (T-275/21, neobjavljena, EU:T:2022:654).

39 EUIPO posledično ni predložil stališč v odgovor na druge trditve tožeče stranke in predlaga, naj se izpodbijana odločba razveljavi.

40 V skladu s členom 18(1), prvi pododstavek, Uredbe 2017/1001 in členom 58(1)(a) iste uredbe se pravice imetnika znamke Evropske unije razveljavijo na podlagi zahteve pri EUIPO, če se znamka v neprekinjenem obdobju petih let ni resno in dejansko uporabljala v Uniji za označevanje blaga ali storitev, za katere je registrirana, in za njeno neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi.

41 Kar zadeva merila za presojo resne in dejanske uporabe, se člen 10(3) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/625 z dne 5. marca 2018 o dopolnitvi Uredbe 2017/1001 ter razveljavitvi Delegirane uredbe (EU) 2017/1430 (UL 2018, L 104, str. 1) na podlagi člena 19(1) iste uredbe smiselno uporablja za postopke za razveljavitev. Člen 10(3) navedene delegirane uredbe določa, da se mora dokaz o uporabi nanašati na kraj, čas, obseg in naravo uporabe sporne znamke.

42 Poleg tega je v skladu s členom 10(4) Delegirane uredbe 2018/625 dokazovanje dejanske uporabe omejeno na predložitev dokazil, kot so embalaže, nalepke, ceniki, katalogi, računi, fotografije, časopisni oglasi in pisne izjave iz člena 97(1)(f) Uredbe 2017/1001.

43 V okviru postopka za razveljavitev znamke je načeloma njen imetnik tisti, ki mora dokazati resno in dejansko uporabo navedene znamke (glej sodbo z dne 23. januarja 2019, Klement/EUIPO, C-698/17 P, neobjavljena, EU:C:2019:48, točka 57 in navedena sodna praksa).

44 Resna in dejanska uporaba znamke ne more biti izkazana z verjetnostjo ali domnevami, temveč mora temeljiti na konkretnih in objektivnih elementih, ki dokazujejo dejansko in zadostno uporabo znamke na zadevnem trgu. Zato je treba opraviti celovito presojo, pri kateri se upoštevajo vsi relevantni dejavniki obravnavanega primera in ki vključuje določeno soodvisnost upoštevanih dejavnikov (glej sodbo z dne 8. julija 2020, Euroapotheca/EUIPO – General Nutrition Investment (GNC LIVE WELL), T-686/19, neobjavljena, EU:T:2020:320, točka 35 in navedena sodna praksa).

45 Ne zahteva se, da vsak dokaz vsebuje informacije o vsakem od štirih elementov, na katere se mora nanašati dokaz o resni in dejanski uporabi, in sicer o kraju, času, naravi in obsegu uporabe. Skupek dokazov lahko omogoča, da se dokažejo dejstva, ki jih je treba dokazati, tudi če z vsakim od dokazov, obravnavanim ločeno, ne bi bilo mogoče dokazati točnosti teh dejstev (glej sodbo z dne 5. marca 2019, Meblo Trade/EUIPO – Meblo Int (MEBLO), T-263/18, neobjavljena, EU:T:2019:134, točka 84 in navedena sodna praksa). Poleg tega je treba vprašanje, ali se je znamka resno in dejansko uporabljala, presojati celovito, ob upoštevanju vseh razpoložljivih elementov. Ne gre torej za ločeno analizo vsakega od dokazov, ampak je treba te analizirati skupaj, da se jim tako določi najbolj verjeten in skladen pomen (glej sodbo z dne 21. novembra 2013, Recaro/UUNT – Certino Mode (RECARO), T-524/12, neobjavljena, EU:T:2013:604, točka 31 in navedena sodna praksa).

46 Najprej, glede na to, da – kot je bilo potrjeno na obravnavi – se v okviru tega postopka ne izpodbijajo čas, kraj in narava uporabe sporne znamke, je treba predložene dokaze in navedene trditve strank preučiti v delu, v katerem se nanašajo na obseg resne in dejanske uporabe ter na dokazno breme glede te uporabe, ki ga nosi imetnik navedene znamke.

47 V teh okoliščinah je treba opozoriti, prvič, da med strankama ni sporno in da je iz točk 6 in 40 izpodbijane odločbe razvidno, da je upoštevno obdobje v zvezi s trajanjem uporabe sporne znamke od 8. decembra 2017 do 7. decembra 2022.

48 Drugič, iz točk 49 in 50 izpodbijane odločbe je razvidno, da so dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, ki je subjekt s sedežem zunaj Unije, in sicer v Turčiji, dokazovali, da so tožeča stranka ali drugi distributerji z njenim soglasjem prodajali njene proizvode različnim subjektom v več državah članicah Unije, med katerimi so Nemčija, Avstrija, Belgija, Bolgarija, Hrvaška, Danska, Španija, Irska, Italija, Grčija, Madžarska, Litva, Malta, Nizozemska, Poljska, Češka republika, Romunija, Slovaška in Švedska, ter da so bile valute, navedene na različnih računih in trgovinskih dokumentih, večinoma euri.

49 Tretjič, v zvezi z naravo uporabe sporne znamke je iz točk od 51 do 64 izpodbijane odločbe razvidno, da so dokazi vsebovali dovolj primerov uporabe navedene znamke za ugotovitev, da se je ta znamka uporabljala za proizvode kot označba njihovega trgovskega izvora.

50 Četrtič, odbor za pritožbe je v točkah od 51 do 53 izpodbijane odločbe menil, da se je sporna znamka uporabljala kot znamka v gospodarskem prometu, zlasti ker se je navedena znamka javno, navzven in očitno uporabljala za dejanske ali potencialne stranke zadevnih proizvodov na ozemlju Unije. Natančneje, odbor za pritožbe je ugotovil, da je bila zadostno izkazana očitna povezava med navedeno uporabo kot označbo trgovskega izvora in kot sredstvo oglaševanja na eni strani ter upoštevnimi proizvodi iz razreda 21, ki so bili predmet pritožbe, na drugi strani.

51 Poleg tega je odbor za pritožbe, petič, v točkah od 54 do 62 izpodbijane odločbe menil, da dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, v bistvu dokazujejo uporabo znaka, kot je bil registriran.

52 Vendar je odbor za pritožbe v zvezi z obsegom uporabe sporne znamke v nasprotju z oddelkom za izbris menil, da na podlagi dokazov kot celote ne more ugotoviti, da je bila resna in dejanska uporaba navedene znamke zadostno dokazana za upoštevne proizvode, ki so predmet pritožbe, in da poleg tega navedene uporabe v tem smislu ni mogoče dokazati zgolj z verjetnostjo ali domnevami.

53 V zvezi s tem je, prvič, odbor za pritožbe glede katalogov, predstavljenih v prilogah 10 in 11, v točkah od 71 do 73 izpodbijane odločbe menil, da sta bila ta kataloga predložena v angleščini in turščini, da se nanašata na leti 2014 in 2023 ter da jasno prikazujeta sporno znamko v obliki besedne znamke ali figurativnega znaka v zvezi z različnimi proizvodi iz stekla, da pa ni mogoče izpeljati nobene ugotovitve glede obsega take uporabe, ker naj bi bilo težko določiti kraje, kjer sta bila kataloga natisnjena ali objavljena, ali dokazati kraje in naravo njune distribucije. Poleg tega je odbor za pritožbe ugotovil, da kataloga ne dokazujeta, da so se zadevni proizvodi dejansko ponujali pod sporno znamko v upoštevnem obdobju in na upoštevnem ozemlju. V zvezi s tem je odbor za pritožbe tožeči stranki očital tudi, da ni predložila dodatnih informacij.

54 Drugič, odbor za pritožbe je menil, da so bili dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, resda močno oprti na račune in trgovinske dokumente iz prilog od 4 do 9, ki dokazujejo dejansko prodajo zadevnih proizvodov. Vendar je menil, da ti dokumenti nimajo zahtevane dokazne vrednosti, ker v bistvu ni bilo mogoče določiti specifičnih proizvodov, zajetih z različnimi oznakami proizvodov, ter njihovega trgovinskega obsega, pogostosti in trajanja prodaje, ter ker navedeni računi niso dokazovali, da so bili proizvodi, domnevno označeni s sporno znamko, kadar koli ponujeni na prodajnem mestu v Uniji, še manj pa, da jih je kupil končni potrošnik. Poleg tega je odbor za pritožbe tožeči stranki očital, da ni predložila računov o prodaji lokalnim distributerjem ali končnim potrošnikom, kakovostnih fotografij proizvodov v trgovinah trgovca na drobno na ozemlju Unije ali pa katalogov ali kakršnega koli drugega reklamnega gradiva, ki bi dokazovalo uporabo pri potrošnikih Unije.

55 Tretjič, v tem smislu je odbor za pritožbe v točki 83 izpodbijane odločbe tožeči stranki v bistvu očital, da ni predložila več podrobnosti o vsebini računov in proizvodih, ki so na njih posebej navedeni, pri čemer ni upošteval primerjanja sklicev, ki ga je opravil oddelek za izbris. Zato je odbor za pritožbe menil, da tožeča stranka ni uspela pojasniti obstoja jasne, izražene in dokazane povezave, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti, na katere proizvode iz katalogov se sklicujejo oznake, ter da iz navedenih oznak ni bilo mogoče ugotoviti specifičnih proizvodov, za katere je šlo, in kakšen je bil obseg njihove uporabe. Po mnenju odbora za pritožbe je neobstoj takih pojasnil spremenil in zmanjšal dokazno vrednost računov. V točki 84 izpodbijane odločbe je tudi menil, da celota predloženih dokazov ne zadostuje za to, da bi ti tvorili celoto trdnih in objektivnih dokazov o dejanski uporabi. Poleg tega po mnenju odbora za pritožbe navedena celota ni bila v skladu z zahtevami, ki morajo biti izpolnjene za dokaz resne in dejanske uporabe sporne znamke. Zato je odbor za pritožbe menil, da je bil v bistvu zaradi neobstoja prepričljivih dokazov primoran omejiti svoj preizkus, ker ta ne more temeljiti na domnevah ali verjetnostih.

56 Nazadnje, četrtič, odbor za pritožbe je v točki 85 izpodbijane odločbe tožeči stranki očital, da je predložila dokumente izredno slabe kakovosti, tako da jih je bilo težko prebrati in razumeti, v točki 86 navedene odločbe pa, da je predložila račune, ki so vsebovali oznake proizvodov, ki niso vključevale navedbe „lv-“ kot sklic na sporno znamko. Zato je odbor za pritožbe menil, da skupni zaračunani zneski ne ustrezajo izključni prodaji proizvodov, zajetih z navedeno znamko.

57 V skladu s sodno prakso in kot izhaja iz točk od 43 do 45 zgoraj, se tudi v primeru, da je dokazna vrednost dokaza omejena – ker če se obravnava ločeno, ne dokazuje z gotovostjo, ali in kako so bili zadevni proizvodi dani na trg – in tudi če zato sam po sebi ni odločilen, ta dokaz vseeno lahko upošteva pri celoviti presoji resne in dejanske uporabe. Tako je na primer, kadar ta dokaz potrjuje druge upoštevne dejavnike obravnavane zadeve (glej v tem smislu sodbo z dne 6. marca 2014, Anapurna/UUNT – Annapurna (ANNAPURNA), T-71/13, neobjavljena, EU:T:2014:105, točka 45 in navedena sodna praksa).

58 V obravnavani zadevi je treba, na prvem mestu, ugotoviti, da je odbor za pritožbe lahko zlahka preučil vse dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka, in je na tej podlagi obrazloženo določil trajanje, kraj in uporabo sporne znamke. Natančneje, odbor za pritožbe je v točkah 35 in 36 izpodbijane odločbe navedel, da so dokumenti iz prilog od 4 do 9 večinoma nedvoumni ter vsebujejo oznake proizvodov in navedbe sporne znamke. Poleg tega je odbor za pritožbe menil tudi, da so ključne informacije iz predloženih dokumentov jasne in razumljive, zaradi česar so v veliki meri nedvoumne in zadostne za namene tega postopka.

59 Zato je bil odbor za pritožbe v svoji obrazložitvi protisloven, ker je tožeči stranki v točkah od 84 do 86 izpodbijane odločbe očital, da je predložila dokaze slabe kakovosti, ki niso pomenili trdnih in objektivnih dokazov o uporabi sporne znamke.

60 Na drugem mestu, odbor za pritožbe je izpodbijano odločbo protislovno obrazložil tudi zato, ker je v točkah 72 in 73 navedene odločbe ugotovil, da kataloga iz prilog 10 in 11 ne dokazujeta, da so se zadevni proizvodi dejansko ponujali za prodajo na upoštevnem ozemlju, medtem ko je v točkah 70 in 71 iste odločbe na podlagi navedenih katalogov predhodno ugotovil, da je tožeča stranka dejavna v industriji steklarstva in da je svoje proizvode izvažala v 140 držav, med katerimi so države članice Unije, pri čemer je poleg tega ugotovil obstoj pisarne za trženje in prodajo dela navedenih proizvodov v Italiji.

61 Na tretjem mestu, v nasprotju s tem, kar trdi EUIPO, je iz točke 76 izpodbijane odločbe razvidno, da je odbor za pritožbe nameraval kot dokaz o uporabi sporne znamke zahtevati vsak dokaz, s katerimi bi bilo mogoče dokazati prodajo zadevnih proizvodov končnim potrošnikom na ozemlju Unije. Če pa bi se štelo, da uporaba znamke navzven v smislu sodne prakse nujno pomeni uporabo, usmerjeno h končnim potrošnikom, bi bile znamke, ki se uporabljajo samo v razmerjih med družbami, izključene iz varstva na podlagi Uredbe 2017/1001. Upoštevna javnost, ki naj bi ji bile znamke namenjene, namreč ne zajema le končnih potrošnikov, ampak tudi strokovnjake, industrijske stranke in druge poslovne uporabnike (glej sodbo z dne 1. marca 2023, Worldwide Brands/EUIPO – Wan (CAMEL), T-552/21, neobjavljena, EU:T:2023:98, točka 88 in navedena sodna praksa).

62 Zato je odbor za pritožbe s tem, da je tožeči stranki v bistvu naložil, naj kot dokaz o resni in dejanski uporabi sporne znamke predloži dokaz o prodaji zadevnih proizvodov končnim potrošnikom, napačno uporabil pravo. Iz tega poleg tega izhaja, da dokaz o prodaji zadevnih proizvodov končnim potrošnikom v obravnavani zadevi ni upošteven, tako da je treba elemente in trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v točkah 41 in 42 tožbe, zavreči, ne da bi bilo treba odločiti o njihovi dopustnosti.

63 Na četrtem mestu, opozoriti je treba, da je odbor za pritožbe v točki 88 izpodbijane odločbe ugotovil, da spis ne vsebuje zadostnih dokazov, niti če se ti obravnavajo skupaj, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati o obsegu uporabe sporne znamke za zadevne proizvode.

64 V zvezi s tem, prvič, s prilogama 10 in 11 resda ni mogoče izrecno in nedvoumno dokazati uporabe sporne znamke na upoštevnem ozemlju in v upoštevnem obdobju. Vendar je treba v skladu s sodno prakso šteti, da ker tržna doba nekega izdelka na splošno traja omejeno obdobje in ker je kontinuiteta uporabe del kazalnikov, ki jih je treba upoštevati pri ugotavljanju, ali je bila uporaba objektivno namenjena ustvarjanju ali ohranitvi določenega tržnega deleža, je treba dokaze, ki ne spadajo v upoštevno obdobje, ki še zdaleč niso nepomembni, upoštevati in presojati skupaj z drugimi dokazi, saj je z njimi mogoče dokazati resnično in resno komercialno izkoriščanje znamke (glej sodbo z dne 16. junija 2015, Polytetra/UUNT – EI du Pont de Nemours (POLYTETRAFLON), T-660/11, EU:T:2015:387, točka 54 in navedena sodna praksa).

65 V obravnavani zadevi sta, kot je odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 53 izpodbijane odločbe, prilogi 10 in 11 dokazovali očitno in zunanjo uporabo sporne znamke v gospodarskem prometu med letoma 2014 in 2023, torej v obdobju, ki je daljše in širše od upoštevnega obdobja, kar je bil upošteven indic pri presoji obsega uporabe v okoliščinah obravnavane zadeve. Iz tega sledi, da je odbor za pritožbe s tem, da v okviru presoje obsega uporabe ni razumno in celovito preučil prilog 10 in 11 skupaj z vsemi sklici in upoštevnimi elementi, ki so izhajali iz prilog od 4 do 9, storil napako pri presoji.

66 Drugič, odbor za pritožbe je v točkah 49 in 50 izpodbijane odločbe menil, da celota računov in trgovinskih dokumentov izkazuje, da je tožeča stranka zadevne proizvode prodala – ali da se je to zgodilo z njenim soglasjem – različnim subjektom v več državah članicah Unije in da ti elementi zagotavljajo dovolj podatkov glede ozemeljskega obsega zatrjevane uporabe. Poleg tega je odbor za pritožbe v točki 53 navedene odločbe navedel, da se je sporna znamka pojavljala pri navedbi proizvodov na računih in trgovinskih dokumentih, v katalogih in na posnetkih zaslona strani spletnega mesta tožeče stranke ter da je bila uporaba sporne znamke za javnost Unije javna, zunanja in očitna. Nazadnje, odbor za pritožbe je v točki 64 izpodbijane odločbe ugotovil, da kataloga prikazujeta uporabo sporne znamke za različne proizvode, ki jih ta označuje.

67 Iz spisa EUIPO je razvidno, da je tožeča stranka predložila 902 strani računov, ki so se nanašali na prodajo številnih proizvodov, zajetih s sporno znamko, na katerih se je večina razčlenjenih sklicev na sporno znamko izrecno nanašala z uporabo elementa „lv“ pred oznako zadevnega proizvoda, kar je mogoče ugotoviti s primerjavo s katalogoma iz prilog 10 in 11.

68 V okoliščinah obravnavane zadeve bi bilo namreč nerazumno šteti, da proizvodov, ki jih trži podjetje, ne bi bilo mogoče jasno prepoznati po njihovi oznaki proizvoda v katalogih njihovega proizvajalca, in sicer iz razloga, da je bilo domnevno nemogoče določiti kraj tiskanja navedenih katalogov in njihovo dejansko distribucijo na upoštevnem ozemlju v upoštevnem obdobju. Poleg tega, kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 64 zgoraj, dejstvo, da se proizvodi ponujajo za prodajo v širšem obdobju od tistega, ki opredeljuje upoštevno obdobje, ravno potrjuje trditve v prid obsegu uporabe sporne znamke.

69 Tretjič, kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 37 zgoraj, in iz ustaljene sodne prakse, skrbna primerjava oznak proizvodov na reprodukcijah proizvodov na fotografijah in v katalogih na eni strani ter na računih na drugi strani ne pomeni zgolj ocene verjetnosti ali preproste domneve, ampak vključuje razumski in logičen proces v okviru presoje resne in dejanske uporabe (glej v tem smislu sodbe z dne 27. aprila 2022, LG Electronics/EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos (SmartThinQ), T-181/21, neobjavljena, EU:T:2022:247, točka 91; z dne 6. septembra 2023, Weider Germany/EUIPO – Den i Nosht (YIPPIE!), T-45/22, neobjavljena, EU:T:2023:513, točka 42, in z dne 17. julija 2024, W. B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BELFE), T-50/23, neobjavljena, EU:T:2024:480, točki 60 in 61). V zvezi s tem je tožeča stranka na

obravnavi pravilno navedla, da odbor za pritožbe in *a fortiori* oddelek za izbris ne prekoračita pooblastil s tem, da na lastno pobudo ali s celovito presojo dokazov, ki so jima bili predloženi, vzpostavita povezavo med reprodukcijami proizvodov na fotografijah in v katalogih na eni strani ter računi za iste proizvode na drugi strani, tako da se opreta na navedbo oznak proizvodov v njih, ki se izkažejo za enake (glej v tem smislu sodbo z dne 17. julija 2024, BF BELFE, T-54/23, neobjavljena, EU:T:2024:481, točka 61).

70 Zato je odbor za pritožbe s tem, da je v točki 87 izpodbijane odločbe ugotovil, da je oddelek za izbris preučitev glede obsega uporabe sporne znamke oprl na ugotovitve na podlagi predloženih dokazov, ne da bi bil v celoti seznanjen z njihovo vsebino, in da je tako odločil na podlagi verjetnosti ali domnev, storil napako pri presoji.

71 Natančneje, iz točk 81 in 82 izpodbijane odločbe na eni strani ter iz strani od 11 do 13 pripomb tožeče stranke v zvezi z dokazom o uporabi z dne 14. aprila 2023 in iz strani 12 in 13 njenih pripomb v odgovor na pritožbo z dne 22. maja 2024 na drugi strani je razvidno, da je oddelku za izbris in odboru za pritožbe navedla ter pojasnila, da je številke sklicev na proizvode na straneh 122 in 127 kataloga iz priloge 10 mogoče navzkrižno primerjati z računi, ter da je predložila seznam proizvodov s sklici, ki so na slikah. Poleg tega je treba ugotoviti tudi, da odbor za pritožbe prav tako ni jasno in zadostno obrazložil razlogov, zaradi katerih je odstopil od presoj oddelka za izbris in zavrnil utemeljenost navzkrižnega primerjanja, ki ga je ta opravil in na podlagi katerega je lahko na podlagi elementov, za katere je menil, da so konkretni in bistveni, opredelil obseg uporabe sporne znamke. Posledično je odbor za pritožbe svojo odločbo tudi pomanjkljivo obrazložil.

72 Zato, četrtič, je iz točk od 81 do 83 izpodbijane odločbe razvidno, da so pojasnila, ki jih je tožeča stranka predložila pred oddelkom za izbris in nato pred odborom za pritožbe, lahko izkazovala prodajo več proizvodov, navedenih v točki 5 zgoraj, v upoštevnem obdobju ter v dovolj velikih količinah in v dovolj visokih zneskih, da je mogoče sklepati, da se je sporna znamka za zadevne proizvode neprekinjeno, dejansko in obsežno uporabljala na podlagi sodne prakse, v skladu s katero se znamka resno in dejansko uporablja v smislu člena 58(1)(a) Uredbe 2017/1001, kadar se uporablja v skladu s svojo bistveno funkcijo zagotavljanja istovetnosti izvora proizvodov ali storitev, za katere je bila registrirana, da bi se ustvaril oziroma ohranil trg za te proizvode in storitve, pri čemer je izključena simbolična uporaba, katere edini cilj je ohranjanje pravic, ki so podeljene z znamko (sodba z dne 3. julija 2019, Viridis Pharmaceutical/EUIPO, C-668/17 P, EU:C:2019:557, točka 38; glej po analogiji tudi sodbo z dne 11. marca 2003, Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, točka 43).

73 Vsekakor je iz prilog od 4 do 9 jasno razvidno, kot trdi tožeča stranka, da so se proizvodi sporne znamke na upoštevnem ozemlju prodajali med letoma 2017 in 2022. V skladu s trditvami tožeče stranke je namreč mogoče ugotoviti, da računi vsebujejo 2919 vrstic s sklicem LV, ki se tako nanašajo, kot je razvidno iz točke 67 zgoraj, na prodajo proizvodov, ki jih je tržila tožeča stranka in katere skupni znesek znaša več kot 6,485 milijona EUR skozi upoštevno obdobje.

74 Poleg tega je odbor za pritožbe s tem, da je v točkah 72 in 83 izpodbijane odločbe tožeči stranki očital, da namenoma ni predložila dodatnih informacij ali da se je zavestno odločila, da ne bo podrobneje pojasnila natančnih sklicev na računih, glede na besedilo točk od 73 do 85 navedene odločbe tožeči stranki naložil, naj opravi navzkrižno primerjanje vseh 2919 vrstic računov z vsakim od ustreznih proizvodov, ki so bili navedeni v katalogih. Poleg tega, kot je bilo potrjeno na obravnavi, odbor za pritožbe ni zahteval nobenih dodatnih informacij ali pojasnil, tako da tožeči stranki ne more očitati, da kakor koli namerno ni predložila dokazov ali navedla dejstev, kar bi po

njegovem mnenju morala storiti. Odbor za pritožbe pa je razumno lahko presodil obseg resne in dejanske uporabe sporne znamke na podlagi vseh dokazov, obravnavanih kot celota, ki so mu bili predloženi, ali na podlagi različnih indicev, ki izhajajo iz zaporednih faz njegovega preizkusa, ali pa na podlagi navedb, ki jih je tožeča stranka predložila v svojih zaporednih pisanjih in jih je prevzel oddelek za izbris.

75 Zato je treba v teh okoliščinah ugotoviti, prvič, da je odbor za pritožbe storil napako pri presoji, kar zadeva obseg preizkusa dokazov, ki jih je tožeča stranka predložila, da bi dokazala obseg uporabe sporne znamke, in drugič, da je skušal tožeči stranki naložiti pretirano zahtevo glede kakovosti dokazov in nerazumno dokazno breme v okviru postopka za razveljavitev zaradi neobstoja resne in dejanske uporabe.

76 Glede tega, petič, je sicer res, da mora načeloma imetnik sporne znamke, ne pa EUIPO po uradni dolžnosti, dokazati resno in dejansko uporabo navedene znamke (sodba z dne 26. septembra 2013, Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točka 63). Vendar, kot je bilo opozorjeno v točki 42 zgoraj, je dokaz o resni in dejanski uporabi omejen na predložitev dokazil, kot so ceniki, katalogi ali računi, kar je v obravnavani zadevi podano.

77 Poleg tega mora v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 44 zgoraj, dokaz o resni in dejanski uporabi temeljiti na konkretnih in objektivnih elementih, ki dokazujejo dejansko in zadostno uporabo znamke na zadevnem trgu. Vendar ta zahteva po zanesljivem dokazu ne more povzročiti nerazumnega ali pretiranega dokaznega bremena niti ne more temeljiti na zahtevah glede kakovosti dokazov, ki so strožje od pogojev, na katere je opozorjeno v sodni praksi v zvezi s členom 18(1) in členom 58(1)(a) Uredbe 2017/1001.

78 Najprej, kar takoj je treba zavrniti trditve, ki jih je EUIPO navedel v odgovoru na tožbo in ki v bistvu temeljijo na spoznanjih, izpeljanih iz sodbe z dne 5. oktobra 2022, Puma/EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-711/20, neobjavljena, EU:T:2022:604), v zvezi s postopkom glede škodovanja ugledu na podlagi člena 8(5) Uredbe 2017/1001, ki je neodvisen od tega postopka in katerega posebnih zahtev ni mogoče enačiti.

79 V obravnavani zadevi je odbor za pritožbe v točki 83 izpodbijane odločbe uporabil zelo strog pristop, ko je od tožeče stranke zahteval, naj dokaže jasno povezavo med različnimi oznakami iz računov in zadevnimi proizvodi, ki je „pojasnjena, izražena in dokazana“. Odbor za pritožbe pa ne more – ne da bi napačno uporabil pravo – v okviru postopka za razveljavitev, ki temelji na členu 18(1) in členu 58(1)(a) Uredbe 2017/1001, naložiti zahteve glede kakovosti dokazov, ki presega dopustni prag za dokazanost dejanske in zadostne uporabe, ki bi bila podprta z zadostnimi dokazi ali sklopom indicev, ki izhajajo iz soodvisnosti različnih upoštevnih dejavnikov, v smislu sodne prakse, navedene v zgoraj v točkah 44 in 45.

80 Šestič, opozoriti je treba, kot je to storil EUIPO v odgovoru na tožbo (glej točko 38 zgoraj), da uporaba zakonskih zahtev v zvezi z dokaznim bremenom, ki ga nosi imetnik znamke v okviru postopka za razveljavitev, da bi dokazal resno in dejansko uporabo sporne znamke, ne sme privesti do tega, da se temu imetniku naloži nerazumno dokazno breme.

81 Naložitev nerazumnega ali pretiranega dokaznega bremena lahko namreč privede do kršitve pravice do dobrega upravljanja, ki je del splošnih načel prava Unije in je določena tudi v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (glej po analogiji sodbi z dne 19. oktobra 2022, Prikaz motiva šahovnice II, T-275/21, neobjavljena, EU:T:2022:654, točka 31; z dne 6. marca 2024, Lidl

Stiftung/EUIPO – MHCS (Odtenek oranžne barve), T-652/22, neobjavljena, EU:T:2024:152, točka 87, in sklep z dne 1. julija 2025, Santos/EUIPO (Oblika ožemalnika za citruse), T-668/24, neobjavljen, EU:T:2025:668, točka 31).

82 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, prvič, da je odbor za pritožbe, kot je razvidno iz točk od 58 do 60 zgoraj, izpodbijano odločbo na več mestih protislovno obrazložil, drugič, da je odbor za pritožbe, kot je razvidno iz točk od 67 do 75 zgoraj, pri preučitvi dokazov v zvezi z obsegom uporabe sporne znamke storil več napak pri presoji in napačno uporabil pravo, ter tretjič, da je zato tožeči stranki naložil pretirano zahtevo glede kakovosti dokazov in s tem nerazumno dokazno breme, s čimer je kršil člen 18(1) in člen 58(1)(a) Uredbe 2017/1001, tako da je treba edini tožbeni razlog tožeče stranke sprejeti in izpodbijano odločbo razveljaviti.

Stroški

83 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

84 Ker se izpodbijana odločba razveljavi, se v skladu s predlogi tožeče stranke EUIPO naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Odločba četrtega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 22. avgusta 2024 (zadeva R 214/2024-4) se razveljavi.**

2. **EUIPO poleg svojih stroškov nosi tudi stroške družbe Gürok Turizm ve Madencilik AŞ.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 19. novembra 2025.

Podpisi